

KARIN SLOTER

TRIPTIH

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Karin Slaughter

TRIPTYCH

Copyright © 2006 by Karin Slaughter

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Posvećeno Kejt i Kejt

PRVI DEO

DIKEJTER SITI OBZERVER
17. JUN 1985.

**UBISTVO
TINEJDŽERKE
U DIKEJTERU**

Roditelji su našli petnaestogodišnju Meri Alis Fini mrtvu juče ujutru u svom porodičnom domu u Adams stritu. Policija nije objavila detalje ovog zločina, osim da ga vode kao ubistvo i da ispituju one koji su poslednji viđeni sa žrtvom. Pol Fini, otac devojčice i pomoćnik okružnog tužioca okruga Dekalb, sinoć je u saopštenju za štampu kazao da

ima puno poverenje u policiju i da veruje da će privesti ubicu njegove kćeri pred lice pravde. Nagrađivana učenica Dikejterske gimnazije Meri Alis je bila aktivna u udruženju navijačica i nedavno je izabrana za predsednicu svih odeljenja drugog razreda. Izvori bliski istrazi potvrdili su da je telo devojčice unakaženo.

PRVO POGLAVLJE

5. februar 2006.

Detektiv Majkl Ormvud je slušao prenos utakmice ragbija na radiju dok se vozio Avenijom Dekalb ka naselju Grejdi houms. Što mu je bio bliže, osećao je sve veću napetost, telo mu je gotovo vibriralo od napregnutosti kad je skrenuo desno, u kraj grada koji većina policajaca smatra ratnom zonom. Dok je Veće za urbanizam grada Atlante polako proždiralo samo sebe, delovi grada kao Grejdi postajali su stvar prošlosti. Nekretnine u širem centru grada vredele su mnogo, pa su i potencijali za mito bili preveliki. Odmah pravo odatle je grad Dikejter, s modernim restoranima i kućama od milion dolara. Malo manje od kilometar i po u drugom smeru nalazi se pozlaćena kupola parlamenta Džordžije. A među njima Grejdi, kao najgori mogući scenario, živi podsetnik da je grad prezauzet da bi mrzeo, ali i prezauzet da bi se stario o svojimima.

Pošto je utakmica bila u toku, ulice su bile prilično puste. Narko-dileri i svodnici su uzeli slobodno veče zbog čuda koje

se dogodilo: *Atlanta Falcons* su igrali u Superboulu. Budući nedelja uveče, prostitutke su još bile napolju i zarađivale za život, trudeći se da pruže crkvenim vernicima materijala za ispovest sledeće nedelje. Neke devojke su mahnule Majklu dok se vozio pored njih, i on im je uzvraćao pozdrav pitajući se koliko se neobebeženih kola zaustavilo ovde tokom noći, pošto panduri kažu dispečeru da uzimaju pauzu od deset minuta, a onda mahnu nekoj od devojaka i pozovu je rukom da priđe, da im pomogne da se malo oslobode napetosti.

Zgrada broj devet nalazila se u zadnjem delu naselja, trošna građevina od crvene cigle koju je obeležila „Rac“, jedna od novih bandi koje su se doselile u Houms. Ispred zgrade su bila četiri terenca i još jedna neobebežena kola, signalna svetla su se okretala, radio-veza kreštala sa svih strana. Na parking-mestima za stanovnike bili su crni BMW i nabudženi linkoln navigator, s felnama od deset hiljada dolara koje su se zlatasto presijavale na uličnom osvetljenju. Majkl je obuzdao neodoljivu želju da naglo smota volan i skine malo farbe sa terenca od sedamdeset hiljada dolara. Ražestio se kad je video kakve skupe automobile voze te drkadžije. Za prethodnih mesec dana Majklov klinac je porastao skoro deset centimetara i izrastao iz svih farmerki, ali nova odeća će morati da sačeka sledeću Majklovu platu. Tim je izgledao kao da čeka dok tatini dolari za porez odlaze ovim barabama da plate stanarinu.

Umesto da izađe iz kola, Majkl je sačekao, još nekoliko sekundi slušao utakmicu, uživajući u trenutku mira pre no što se svet okrene naglavačke. Bio je u snagama reda već skoro petnaest godina, u policiju je došao pravo iz vojske, da bi prekasno shvatio kako među njima nema mnogo razlike izuzev stepena ošišanosti kose. Znao je da će, čim izađe iz kola, sve početi kao sat navijen do krajnosti. Neprospavane

noći, tragovi koji nikud neće odvesti, šefovi što ti dišu za vrat. I štampa će se verovatno zakačiti za ovo. Onda će imati još i kamere uperene u lice svaki put kad izađe iz stanice, ispitivaće ga da li je slučaj rešen, njegov sin će to videti na vestima i pitati tatu zašto su ljudi toliko ljuti na njega.

U prozorsko staklo mu je kucnuo Kolijer, mladi policajac što patrolira tim krajem, s tako razvijenim bicepsima da nije mogao da priljubi ruke uz telo, i dao mu znak rukom da spusti prozor. Kolijer je mesnatom šakom napravio onaj kružni pokret iako taj klinac nikad nije bio u kolima s mehaničkim otvaranjem prozora.

Majkl je pritisnuo dugme na konzoli i rekao: „A?“ dok se staklo spuštalo.

„Ko vodi?“

„Ne vodi *Atlanta*“, rekao mu je Majkl, a Kolijer je klimnuo glavom kao da je to i očekivao. *Atlanta* je poslednji put učestvovala u šampionatu Superbowl nekoliko godina pre toga. Tad ih je *Denver* razbio s trideset četiri prema devetnaest.

„Kako je Ken?“, upitao je Kolijer.

„Ken kao Ken“, odgovorio je Majkl, bez želje da naširoko priča o zdravlju svog partnera.

„Dobro bi nam došao u ovome.“ Mladi policajac je pokazao glavom ka zgradi, „Prilično je gadno.“

Majkl se uzdržao od komentara. Dečko ima tek dvadeset i koju, verovatno živi u majčinom suterenu i misli da je muškarac zato što svaki dan pripasuje pištolj. Majkl je video takve Kolijere u iračkoj pustinji kad se prvi Buš odlučio na intervenciju. Svi su bili nestrpljiva štenad sa sjajem u oku, koji je govorio da su stupili u vojsku zbog više od tri obroka dnevno i besplatnog školovanja. Bili su opsednuti dužnošću i čašću, svim onim sranjem koje su gledali na televiziji i kojim su ih nakljukali oni što su ih pobrali iz srednje škole i regrutovali.

Obećali su im tehničku obuku i posao u domaćim vojnim bazama, obećali su im sve samo da se potpišu na liniju u dnu lista. Većina ih je završila tako što su prvim avionom prebačeni u pustinju, gde su upucani pre nego što su stigli i šlemove da stave.

Iz zgrade je izašao Ted Grir, cimajući kravatu kao da mu treba vazduha. Poručnik je bio nezdravo bled za crnca, uglavnom je provodio vreme za radnim stolom, pod neonskom svetlošću, čekajući penziju.

Video je da Majkl još sedi u kolima i namrštio se. „Radiš noćas ili si samo izašao da se provozaš?“

Majkl nije žurio da izađe, izvukao je ključ iz brave za paljenje baš kad su na radiju počeli komentari u poluvremenu. Veče je bilo toplo za februar i klima-uređaji koje su ljudi uglavili u prozore brujali su kao pčele oko košnice.

Grir je podviknuo Kolijeru: „Imaš li ti nešto da radiš?“

Kolijer je bio dovoljno pametan da ode, s bradom uz grudi, kao da je ćušnut po nosu.

„Opako zajebano“, rekao je Grir Majklu. Izvadio je maramicu i izbrisao znoj sa čela. „Dočepao je se neki perverzni bolesnik.“

Toliko je Majkl već čuo kad je primio poziv koji ga je naterao da se digne s kauča u dnevnoj sobi. „Gde je ona?“

„Na šestom spratu.“ Grir je uredno presavio maramicu u kvadrat i stavio je u džep. „Utvrđili smo da je policija pozvana sa onog tamo telefona.“ Pokazao je na drugu stranu ulice.

Majkl je zurio u telefonsku govornicu, relikviju prošlosti. Sad svi imaju mobilne telefone, naročito dileri i barabe.

„Ženski glas“, rekao mu je Grir. „Sutra ćemo imati snimak.“

„Koliko je trebalo vremena da neko stigne?“

„Trideset dva minuta“, odgovorio mu je Grir, a Majkl se iznenadio što nije bilo duže. Prema rezultatima istraživanja

tima za lokalne vesti, dolazak u Grejdi posle hitnih poziva trajao je u proseku oko četrdeset pet minuta. A kolima hitne pomoći trebalo je još više.

Grir je okrenuo leđa zgradi kao da mu može dati oprost grehova. „Moraćemo tražiti pomoć za ovo.“

Majkl se nakostrešio na taj predlog. Statistički, Atlanta je jedan od gradova s najviše nasilja u Americi. Teško da će mrtva kurva izazvati potres, naročito s obzirom na to gde je pronađena.

„Samo mi fali još šupaka da me uče kako da radim svoj posao.“

„Ovaj šupak misli da ti treba upravo to“, usprotivio se poručnik. Majkl nije hteo da se raspravlja – ne zato što Grir ne bi tolerisao neposlušnost i nedisciplinu, nego bi se složio s Majklom samo da bi ga učutkao, pa se okrenuo i uradio po svome.

„Ovo je baš gadno“, dodao je Grir.

„Uvek je gadno“, podsetio ga je Majkl otvarajući zadnja vrata kola da izvadi sako.

„Cura nije imala šanse“, nastavio je Grir. „Prebijena, isečena, totalno sjebana. Imamo pravog bolesnika.“

Majkl je oblačio sako i pomislio kako Grir zvuči kao da je na audiciji za HBO. „Ken je izašao iz bolnice. Kaže da možemo svratiti da ga vidimo u svako doba.“

Grir je promrsio nešto o tome kako je u poslednje vreme mnogo zauzet, a onda otkaskao ka svojim kolima, osvrćući se kao da se plaši da će Majkl poći za njim. Majkl je sačekao da šef uđe u kola i krene s parkinga pa je tek onda pošao ka zgradi.

Kolijer je stajao na vratima, s rukom na dršci pištolja. Verovatno misli da drži stražu i motri, ali Majkl je znao da

počinilac ovog zločina neće doći po još. Završio je s tom ženom. Nije preostalo ništa što bi još želeo da uradi.

Kolijer je rekao: „Šef je brzo otišao.“

„Hvala ti što si me obavestio.“

Majkl se pripremio dok je otvarao vrata, a onda je dozvolio vlažnoj, tamnoj zgradi da ga polako uvuče unutra. Ko god da je projektovao Houms, sigurno nije pomišljao na srećnu decu što se vraćaju iz škole kući, toplim kolačima i mleku. Usredsredio se na bezbednost, s minimumom otvorenog prostora i s čeličnom rešetkom preko svih lampi, da se zaštite sijalice. Zidovi od teraco-betona, sa uskim prozorima zavučanim u uglove, sa armiranim staklom u kojem je žica izgledala kao paučina. Površine koje su nekada davno bile bele sada su prekrivene grafitima: oznakama bandi, upozorenjima i raznoraznim informacijama. Desno od ulaznih vrata neko je naškrabao: *Kim je drolja! Kim je drolja! Kim je drolja!*

Majkl je podigao pogled uz zavojito stepenište, brojeći do šestog sprata, kad su se odškrinula jedna vrata. Okrenuo se i ugledao staru crnkinju kako pilji u njega kao ugalj crnim očima što proviruju iza ivice čeličnih vrata.

„Policija“, rekao je. „Ne plašite se.“

Vrata su se otvorila malo šire. Imala je na sebi cvetnu kecelju preko umrljane bele majice i farmerki. „Ne plašim se ja tebe, jebote.“

Iza nje su se načičkale još četiri starice, sve Afroamerikanke osim jedne. Majkl je znao da nisu tu da bi pomogle. Kao i u svim malim zajednicama, i u Grejdiju su cvetali tračevi, a to su bila usta koja snabdevaju vestima.

Pa ipak, morao je da pita: „Jeste li videle nešto?“

Sve su zavrtele glavom kao jedna, kao figure mrdalice na kontrolnoj tabli Grejdija.

„E pa sjajno“, rekao je Majkl vraćajući u džep legitimaciju sa značkom, pa krenuo ka stepenicama. „Hvala što pomažete održavanju bezbednosti u naselju.“

„To je tvoj posao, drkadžijo.“

Zastao je, s nogom i dalje na prvom stepeniku, i osvrnuo se ka njoj, pogledao je pravo u oči. Uzvratila je pogled, mičući vodnjikavim očima levo-desno, kao da čita knjigu njegovog života. Bila je mlađa od ostalih, možda u ranim sedamdesetim, ali nekako s više sedih i sitnija od svojih drugarica. Koža oko usana joj je bila izbrazdana borama nalik paučini, urezanim od pušenja godinama. Sedi pramen na temenu i bele dlake na bradi, uvijene kao vadičep. Na usnama je imala najnapadniji narandžasti ruž koji je ikada video na nekoj ženi.

„Kako se zovete?“, upitao ju je.

Prkosno je isturila bradu, ali mu je rekla. „Nora.“

„Neko je pozvao policiju iz one govornice napolju.“

„Nadam se da je posle oprao ruke.“

Majkl je dozvolio sebi da se nasmeši. „Jeste li je poznavali?“

„Svi smo je poznavali.“ Njen ton je nagoveštavao da ima još mnogo toga da se kaže, ali da nije ona ta koja će sve ispričati nekom belom policajcu govvaru. Nora očigledno nije imala na zidu diplomu koledža, ali Majkl nikad nije mnogo polagao na takve stvari. Po očima joj je video da je pametna. Prošla je životnu školu. U sredinama kao što je Grejdi, glupi ne dočekaju te godine.

Majkl je povukao nogu sa stepenika i vratio se grupi žena. „Radila je?“

Nora nije skidala pogled s njega, i dalje oprezna. „Skoro svake noći.“

Bela žena iza nje je dodala: „Bila je čestita cura.“

Nora je coknula jezikom. „Tako mlada, sirotica.“ U očima joj je bio nagoveštaj izazivanja kad je dodala: „Za nju i nije bilo života, pa šta je drugo mogla da radi?“

Majkl je klimnuo glavom kao da hoće da kaže da razume. „Je li imala redovnih mušterija?“

Sve su ponovo zavrtele glavama, a Nora je rekla: „Nikad nije donosila posao kući.“

Majkl je malo sačekao, pitajući se hoće li mu reći još nešto. Brojao je sekunde u glavi, s namerom da odbroji dvadeset. Iznad zgrade je preleteo helikopter, zaškripale su gume koju ulicu dalje, ali niko na to nije obratio pažnju. Ovo je kraj grada u kakvom se ljudi unerveže kad ne čuju pucnjavu bar dvaput nedeljno. U njihovom životu je bilo prirodnog reda, a nasilje – ili pretnja nasiljem – bilo je deo toga isto koliko i brza hrana i jeftino piće.

„U redu“, rekao je Majkl, pošto je izbrojao dvadeset pet sekundi. Izvadio je posetnicu, pružio je Nori i rekao: „Evo, da izbrišeš guzicu nečim.“

Progundala je nešto s gađenjem, držeći vizitkartu palcem i kažiprstom. „Moja guzica je veća od toga.“

On joj je naglašeno namignuo, pa podesio glas kao da reži. „Nemoj misliti da nisam primetio, srce.“

Glasno se smejala kad mu je zalupila vrata pred nosom. Ali zadržala je vizitkartu. Morao je to da shvati kao dobar znak.

Majkl se vratio stepenicama i popeo se na prvi sprat preskačući po dva stepenika odjednom. Sve zgrade u Grejdiju imale su liftove, ali čak i oni koji su radili bili su opasni. U prvoj godini patroliranja Majkla su pozvali u Houms zbog porodičnog nasilja, pa se zaglavio u jednoj od tih škripavih naprava, a radio-veza mu se prekinula. Proveo je oko dva sata trudeći se da ne doprinese smradu mokraće i bljuvotine, dok njegov narednik nije shvatio da se ne javlja i dok nije poslao

nekoj da ga traži. Stari vuci su se smejali njegovoj gluposti pola sata, pa su mu tek onda pomogli da izađe.

Dobro došao u bratstvo.

Kad je krenuo na drugi sprat, Majkl je osetio promenu u vazduhu. Najpre ga je pogodio miris: uobičajeni zadah pržene hrane pomešan s vonjem znoja i piva, presečen iznenadnim ali nepogrešivo poznatim smradom nasilne smrti.

Zgrada je reagovala na fatalni događaj uobičajeno. Umesto tutnjave repa kroz brojne zvučnike, Majkl je čuo samo mrmor glasova iza zatvorenih vrata. Televizori su bili stišani, poluvreme je služilo kao zvučna podloga dok ljudi razgovaraju o devojci na šestom spratu i zahvaljuju Gospodu što je ovoga puta bila ona, a ne njihova deca, njihove kćeri, oni sami.

U toj relativnoj tišini, zvuci su počeli da odjekuju niza stepenice: poznati ritam mesta zločina dok se prikupljaju dokazi, snimaju fotografije. Majkl je zastao na odmorištu pred četvrti sprat, da uhvati dah. Ostavio je pušenje pre dva meseca, ali pluća mu još nisu sasvim poverovala. Osećao se kao astmatičar dok se penjao preostala dva sprata. Gore pred njim, neko se smejao, čuo je kako se smehu pridružuju i drugi policajci, sudelujući u uobičajenom sranju od junačenja koje im je omogućavalo da rade svoj posao.

Dole su se neka vrata s treskom zalupila, pa se Majkl nagnuo preko ograde i video dve žene kako guraju kolica u predvorje. Bile su u tamnoplavim kabanicama s jarkožutim natpisom „MRTVAČNICA“ na leđima.

„Ovamo gore“, doviknuo im je Majkl.

„Koliko gore?“, upitala je jedna od njih.

„Šesti sprat.“

„O jebote!“, opsovala je.

Majkl je zgrabio rukohvat i popeo se još nekoliko stepenika, slušajući one dve žene kako sipaju psovke kad su

krenule gore, a kolica su udarala o metalnu ogradu kao pokvareno zvono. Bio je jedan sprat udaljen od vrha kad je osetio kako mu se podiže kosa na potiljku. Košulja mu se zalepila za znojna leđa, ali neko šesto čulo mu je izazvalo jezu kroz celo telo.

Sevao je blic i zujala kamera. Majkl je pažljivo obišao crvenu cipelu s visokom tankom potpeticom, koja je pljoštice ležala na stepeniku, kao da je neko seo i izuo je. Na sledećem stepeniku je bio savršen otisak krvave šake na gazištu, a onda još jedan, kao da je neko puzao po stepenicama. Na odmorištu nakon petog sprata stajao je Bil Bardžis, iskusan policajac iz patrole koji je video sve vrste zločina što Atlanta ima u ponudi. Pored njega je bila lokva krvi koja se zgrušavala i po ivicama se širila u potočićima što su kapali s jednog stepenika na drugi kao domine u padu. Majkl je pročitao scenu. Neko je posrtao dovde, mučio se da se uspravi, razmazujući krv u pokušaju bekstva.

Bil je gledao niza stepenice, odvrćajući pogled od krvi. Koža mu je bila bleđa, usne tanak ružičasti prorez. Majkl je stao kao ukopan, pomislio kako nikada ranije nije video Bila tako pometenog. To je bio čovek koji je znao da ode po pileća krilca sat vremena pošto je našao šest odsečenih prstiju u kontejneru iza kineskog restorana.

Nijedan od njih dvojice nije progovorio dok je Majkl pažljivo zaobilazio krvavu baru. I dalje se držao za rukohvat i skrenuo na nove stepenice, zahvalivši u sebi bogu što ima za šta da se drži kad je ugledao scenu pred sobom.

Žena je bila delimično obučena, pripijena crvena haljina joj je bila rasečena i otvorena kao kućni ogrtač, otkrivajući kožu tamnu kao kakao i pramen crnih stidnih malja brijanjem oblikovan kao tanka linija što vodi u međunožje. Dojke su joj bile neprirodno visoke, implantati su ih savršeno

držali. Jedna ruka je bila ispružena u stranu, druga joj je počivala iznad glave, prstiju ispruženih ka ogradi kao da joj je poslednja pomisao bila namera da se uhvati i podigne. Desna noga joj je bila povijena u kolenu i raširena, desna je bila ispružena pod takvim uglom da joj se video prorez među nogama.

Majkl je prešao još jedan stepenik, isključujući iz svesti sve aktivnosti oko sebe, u pokušaju da vidi tu ženu onako kako ju je ubica video. Šminka joj je bila razmazana po licu, debeo sloj ruža nanet u tamnim linijama da joj istakne crte. Kovrdžava crna kosa je imala narandžaste pramenove što su štrčali u svim pravcima. Imala je lepo telo – lepše nego što se moglo očekivati sudeći po tragovima igle na rukama, koji su ukazivali na to šta je bila: žena s navikom koju je zadovoljavala zarađujući međunožjem. Modrice na butinama su mogle biti od ubice ili mušterije koji voli grub seks. Ako je ovo drugo, onda je najverovatnije to dobrovoljno istrpela, znajući da će dobiti više novca zbog bola, znajući da više novca znači više zadovoljstva kasnije, kad uđe igla i kad joj toplotina prostruji venama.

Oči su joj bile širom otvorene i tupo su zurile u zid. Odlepile su joj se lažne trepavice, praveći treći red trepavica ispod levog oka. Nos joj je bio slomljen, obraz ulegnut na mestu gde je kost odozdo bila smrskana, ispod oka. Svetlost se odražavala o nešto u njenim otvorenim ustima, pa je Majkl prišao korak bliže i video da su do vrha ispunjene tečnošću i da je ta tečnost krv. Svetlo odozgo se odražavalo u toj crvenoj bari kao pun mesec.

Pit Henson, dežurni patolog, stajao je na vrhu stepeništa i razgovarao s Leom Donelijem. Leo je težak govornik, uvek glumi grubog pandura, zeza se sa svime, smeje se preglasno i predugo, ali Majkl ga je mnogo puta video samog u baru,

kako ispija viski za viskijem, trudeći se da ispere ukus smrti u ustima.

Leo je primetio Majkla i osmehnuo se, kao da su stari ortaci koji su se našli da bi se dobro proveli. Držao je u ruci zatvorenu plastičnu kesu i stalno ju je bacao u vazduh deset centimetara i hvatao, kao da se sprema na igru loptom.

„Jebena noć da budeš na dužnosti“, rekao je Leo.

Majkl nije rekao ništa u znak da se slaže. „Šta se dogodilo?“

Leo je stalno bacao i hvatao onu kesicu, odmeravao njenu težinu u ruci. „Doga kaže da je iskrvarila nasmrta.“

„Možda“, ispravio ga je Pit. Majkl je znao da doktor voli Lea koliko i svi ostali, to jest da ne može da podnese to đubre.

„Više ću znati kad mi bude na stolu.“

„Hvataj“, rekao je Leo i bacio Majklu kesicu za dokaze.

Majkl ju je video kao u usporenom snimku, kako jedri kroz vazduh i spušta se, asimetrično, kao lopta za ragbi. Uhvatio ju je pre nego što je pala na zemlju, prsti su mu se sklopili oko nečeg debelog i očigledno mokrog.

„Nešto za tvoju mačku“, rekao je Leo.

„Šta, jeb...“ Majkl je začutao. Znao je šta je to.

„Pogledaj mu lice!“ Leov grohotan smeh odbijao se o zidove.

Majkl je mogao samo da zuri u vrećicu. Osetio je krv pozadi u grlu, metalni ukus neočekivanog straha. Glas koji mu je izašao kroz usta nije zvučao kao njegov – više kao da je pod vodom, kao da se davi. „Šta se dogodilo?“

Leo se još smejavao, pa je odgovorio Pit: „Odgrizao joj je jezik.“

DRUGO POGLAVLJE

6. februar 2006.

Kad se vratio iz Zalivskog rata, Majkla su progonili snovi. Čim bi sklopio oči, video bi kako meci lete ka njemu, kako bombe raznose ruke i noge, decu kako trče putem i vrišteći dozivaju mame. Majkl je znao gde su im mame. Stajao je bespomoćno dok su žene lupale o zatvorene prozore škole, pokušavajući da se probiju napolje dok su žive gorele u vatri od eksplodirane granate.

Sad ga je proganjala Ališa Monro. Žena bez jezika na stepeništu pratila ga je kući, izvela nekakvu magiju u njegovim snovima tako da ju je sad Majkl jurio stepeništem, Majkl ju je na silu oborio na odmorištu i rasekao napola. Mogao je da oseti kako mu se njeni dugi crveni nokti zarivaju u kožu dok se borila protiv njega stiskajući ga za vrat da ga uguši. Nije mogao da diše. Počeo je da se noktima hvata za vrat, za njene ruke, pokušavajući da je natera da prestane. Probudio se u kricima tako glasnim da se Džinanaglu uspravila u sedeći

položaj pored njega u krevetu i stezala pokrivač podignut do grudi kao da očekuje da vidi manijaka u spavaćoj sobi.

„Zaboga, Majkle“, prošištalala je, s rukom na srcu. „Ursala sam se od straha.“

Posegao je za čašom vode pored kreveta, pa prosuo malo po grudima dok je ispijao velike gutljaje da ugasi vatru u grlu.

„Maco“, kazala je Džina dotičući vrhovima prstiju njegov vrat. „Šta se desilo?“

Majkl je osetio peckanje na vratu pa i sam dodirnuo mesto na kojem su maločas bili njeni prsti. Koža je bila poderana, i kad je ustao da pogleda u ogledalu iznad komode, video je kako iz sveže posekotine curi krv u tankoj liniji.

Stajala je pored njega. „Jesi li se ogrebao u snu?“

„Ne znam.“ Ali znao je. Još uvek nije mogao da dođe do daha od onog sna.

Džina je nabrala nos kad je privukla usnama njegovu ruku. Za trenutak je pomislio da će je poljubiti, ali umesto toga ga je upitala: „Zašto mirišeš na izbeljivač?“

Morao je da izriba to sa sebe – onaj miris, onu lepljivost što pređe na tebe kad si u blizini mrtvih. Majkl joj to nije rekao, nije želeo da započinje taj razgovor, pa je umesto toga zaškiljio ka časovniku i upitao: „Koliko je sati?“

„Sranje“, zastenjala je ispustivši njegovu ruku. „Mogu slobodno i da se obučem. Smena mi počinje za dva sata.“

Majkl je podigao sat da i sam vidi. Pola sedam. Posle obrade scene zločina, pretraživanja žrtvinog stana i posla na papirologiji, uhvatio je možda četiri sata sna.

Začuo se tuš, cevi u zidu su zacijukale kad se uključio bojler. Majkl je ušao u kupatilo i gledao Džinu kako skida majicu u kojoj je spavala.

„Tim se već probudio“, rekla je skidajući gaćice. „Treba da pripaziš da nešto ne napravi.“

Majkl se naslonio na zid, diveći se njenom ravnom stomaku, istežanju njenih mišića ruku dok je skidala gumicu iz kose. „Dobro je on.“

Džina mu je dobacila pogled, zapažajući da je gleda. „Idi vidi šta radi.“

Majkl je osetio smešak na sopstvenim usnama. Grudi su joj zadržale punoću i posle Tima, i gotovo da mu je voda pošla na usta kad ih je video. „Javi se, reci da si bolesna“, kazao joj je.

„Kako da ne.“

„Gledaćemo film, vodićemo ljubav na kauču.“ Zastao je, pa pokušao: „Sećaš se kako smo se nekad ljubili satima?“ Bože, mesecima nije dobio više od poljupca u obraz. „Hajde da se ljubimo tako, Džina. Ništa drugo. Samo da se ljubimo.“

„Majkle“, odvrtila je saginjući se da proveriti temperaturu vode. Zakoračila je pod tuš. „Prekini da me odmeravaš kao kurvu i idi vidi šta ti radi sin.“

Zatvorila je vrata tuš-kabine, a on je sačekao još pun minut pre nego što je izašao; gledao je njenu siluetu iza stakla i pitao se kad je među njima pošlo naopako.

Upoznao je Džinu pre nego što je njegoa jedinica otišla u Zaliv. Niko nije očekivao da tamo bude povređen, ali njegovi drugovi i on bili su nestašni na sve moguće načine i zabavljali se koliko god su mogli pre no što ih prebace u pustinju. Elen Makalam je bila slatka plavušica, ne previše bistra – baš onakva devojka kakve želiš da se sećaš kad si zaglavljen u nekom šatoru prekrivenom skorelim peskom, milion kilometara od kuće, i pričaš momcima o devojci kod kuće koja bi mogla da posisa kožu s kauča.

Majkl se gotovo nedelju dana trudio da se uvuče u Elenine gaćice kad se pojavila Džina, njena rođaka. Dobro je izribala Majkla što se petlja s njenom omiljenom malom rođakom,

ali kad je otputovao, koji dan kasnije, mislio je na Džinu. Na njenu kovrdžavu smeđu kosu, na njene prefinjene crte lica, na glatku oblinu njene zadnjice. Počeo je da joj piše i, na njegovo iznenađenje, ona mu je odgovorila – isprva zlobno, ali potom se malo smirila i bila gotovo mila prema njemu. Bio je u Kuvajtu, tobože da čuva mir, kad se neki tupavi tinejdžer igrao pištoljem i slučajno ga upucao u nogu. Klinac je bio traljav strelac, ali rana nije htela da zaraste. Kad su ga poslali u vojnu bazu u Nemačkoj na operaciju, prva osoba kojoj se javio bila je Džina.

Venčali su se nedelju dana pošto je otpušten iz vojske, a dve nedelje posle toga stupio je u službu u Policiju Atlante. Džina je diplomirala u Baptističkoj školi za medicinske sestre Džordžije i zaposlila se u Bolnici *Kroford Long*. Nakon dve godine prešla je u *Pijemont*, gde su je plaćali više. Majkl je dobio zlatnu značku i prešao s patroliranja u Grejdiju u Poroke, uz odgovarajuću povišicu. Ubrzo im je život krenuo bolje nego što je Majkl ikad očekivao. Kupili su kuću odmah severno od Atlante, počeli da sklanjaju novac u stranu za svaki slučaj, razmišljali o jednom ili dva deteta, da budu prava porodica. A onda je došao Tim. Bio je mirna beba, ali Majkl mu je video iskrice u krupnim plavim očima. Kad je prvi put držao Tima u naručju, bilo je to kao da drži svoje srce. Probleme je prva primetila Barbara, Džinina mama. Tim nikad nije plakao. Nisi ga mogao ničim zaokupiti. Satima je zurio u zid. Majkl se opirao zubima i noktima, ali lekar je potvrdio Barbarine sumnje. U nekoj fazi Džinine trudnoće Tim je bio lišen kiseonika. Mozak mu se nikad neće razviti iznad nivoa šestogodišnjaka. Nisu znali ni kako ni zašto, ali bilo je tako.

Majkl nikad nije voleo Barbaru, a posle postavljanja dijagnoze Timu zamrzio ju je. Netrpeljivost prema tašti jeste kliše,

ali ona je oduvek mislila da joj se kći mogla udati bolje, i sad je na Timov problem gledala kao na Majklav neuspeh. Bila je i fanatično religiozna, brzo je pronalazila mane kod drugih, ali ih nije tako brzo sagledavala kod sebe. Nije bila samo tip ličnosti „čaja je poluprazna“, već je mislila da će zbog poluprazne čaše svi ići u pakao.

„Time?“, pozvao je Majkl navlačeći majicu dok je hodao kroz kuću. „Gde si, družo?“

Čuo je kikotanje iza kauča, ali nastavio je prema kuhinji.

„Kuda je otišao Tim?“, pitao je glasno, videvši kako je njegov sin razbacao žitarice svuda po kuhinjskom stolu. Timova plava činija bila je do vrha puna mleka, i Majkl je za sekundu video crvena, crvena usta Ališe Monro, ispunjena njenom vlastitom krvlju.

„Buuu!“, dreknuo je Tim i zgrabio Majkla oko pasa.

Majkl se trgao, iako je Tim to radio praktično svakog jutra. Srce mu je lupalo u grudima kad je podigao sina u naručje. Dete je sad imalo osam godina i bilo preveliko da bi ga nosio u naručju, ali Majkl nije mogao da odoli. Pomilovao je Tima po zvrku na glavi. „Jesi li dobro spavao, mali?“

Tim je klimnuo glavom odmičući se od Majklove ruke i odgurujući se o njegova ramena da bi ga spustio.

„Hajde da počistimo ovaj nered dok ne dođe Ba-Ba“, predložio je pa skupio malo žitarica u šaku i ubacio ih u kutiju. Barbara je dolazila preko nedelje da čuva Tima. Vodila ga je u školu, išla po njega, vodila računa o tome da užina na vreme i radila mu domaće zadatke. Najčešće je provodila s njim više vremena nego Majkl i Džina, ali nijedno od njih dvoje nije imalo drugog izbora.

„Ba-Bi se neće dopasti ovaj nered“, rekao je Majkl.

„Neće“, složio se Tim. Sedeo je za stolom, podavivši noge poda se. Šlic pidžame Spajdermena bio mu je širom otvoren.

„Uvuci alat, družé“, opomenuo ga je Majkl, trudeći se da se odupre talasu tuge koji ga je zapljusnuo dok je Tim petljao s dugmićima.

Majkl je bio jedinac, verovatno i više nego razmažen. Kad se rodio Tim, nije znao ništa o nezi beba. Menjanje pelena je bilo neprijatno, nešto što se mora odraditi što brže i uz minimalan dodir. Sad nije mogao da misli ni na šta drugo osim na to kako će Tim za nekoliko godina ući u pubertet. Telo će početi da mu raste, da se menja, i postaće muškarac, ali um nikad neće uhvatiti ritam s telom. Nikad neće saznati kako je to voditi ljubav sa ženom, upotrebiti ono što mu je Bog dao da pruži zadovoljstvo drugom ljudskom biću. Nikad neće imati svoju decu. Tim nikad neće doživeti radost od koje srce boli kad si otac.

„Ko je napravio ovaj nered?“, upitala je Džina. Imala je na sebi plavu svilenu kućnu haljinu koju joj je Majkl poklonio za Božić pre dve-tri godine, a glava joj je bila uvijena u peškir. „Jesi li ti napravio ovaj nered?“, zadirivala je Tima, pa mu obuhvatila bradu dlanovima i poljubila ga u usne. „Ba-Ba će reći da joj se to ne sviđa“, kazala je. Majklu je u potaji bilo drago što mali nikad neće moći da zove Barbaru „bako“, kao što je to želela.

Tim je počeo da im pomaže da počiste i usput pravio još veći kaos. „Uh-oh“, rekao je pa se spustio na kolena i počeo da skuplja jednu po jednu pahuljicu i da ih daje majci, glasno brojeći.

„Hoćeš li večeras doći u neko pristojno vreme?“, upitala je Džina Majkla.

„Rekao sam ti da imam slučaj.“

„U baru?“, odvrtila je, a on joj je okrenuo leđa da uzme dve šolje iz visećeg kuhinjskog ormarića. Bio je suviše napet i živčan prethodne noći da bi se vratio pravo kući. Leo je

predložio da odu na piće i popričaju o slučaju, a Majkl je prihvatio ponudu; poslužila mu je kao izgovor da cimne koji burbon i da se malo opusti posle onoga što je video.

„Jedanaest...“, brojao je Tim. „Dvanaest...“

„Smrdiš kao pepeljara“, kazala je Džina.

„Nisam pušio.“

„Nisam ni rekla da jesi.“ Ispustila je šaku pahuljica u kutiju i pružila ruku za još.

„Četrnaest“, brojao je Tim.

„Samo mi je trebalo malo vremena.“ Majkl je sipao kafu u šolje. „Leo je hteo da razgovaramo o slučaju.“

„Leo je hteo izgovor da se narolja.“

„Uh-oh“, pevušio je Tim.

„Izvini, mili“, Džina se izvinila sinu. Nežnijim tonom.

„Preskočio si broj. Šta se desilo s trinaest?“

Tim je slegao ramenima. Trenutno je umeo da broji samo do dvadeset osam, ali Džina se starala o tome da pogodi red svakog broja.

„Idi obuci se, sad će doći Ba-Ba. Samo što nije.“

Tim je ustao i odjurio iz prostorije, skakućući s noge na nogu.

Džina je ispustila pahuljice u kutiju i sela zastenjavši. Tog vikenda je radila duplu smenu da bi dodatno zaradila. Dan još nije ni počeo, a ona je već izgledala iscrpljeno.

„Teška noć?“, upitao ju je.

Otpila je gutljaj kafe i pogledala ga preko pare što se dizala iz šolje. „Treba mi novca za novog terapeuta.“

Majkl je uzdahnuo i naslonio se na kuhinjski pult. Timova stara terapeutkinja za govor pomogla mu je koliko je mogla. Malom je sad bio potreban specijalista, a dobre specijaliste nije plaćalo državno zdravstveno osiguranje.

„Petsto dolara“, kazala je Džina. „To će potrajati do kraja meseca.“

„Gospode.“ Majkl je protrljao oči prstima, osećajući da počinje glavobolja. Setio se BMW-a i linkolna koje je video u Grejdi houmsu prethodne noći. Za te pare, Tim bi mogao da ide kod pedeset specijalista.

„Uzmi iz ušteđevine“, rekao je.

Ona se podrugljivo nasmejala. „Koje ušteđevine?“

Božić. Potrošili su ušteđevinu za Božić.

„Tražiću da mi daju još jednu smenu u bolnici.“ Podigla je ruku da ga spreči da se pobuni. „Mora da ima najboljeg.“

„Mora da ima i majku.“

„A šta je s tvojom majkom?“, odbrusila mu je.

Majklu se stegla vilica. „Neću od nje da tražim ni deset centi.“

Spustila je šolju na sto uz tup udarac, a malo kafe joj se prosulo po nadlatici. On je već radio prekovremeno, trudio se da donese kući dodatnu gotovinu da bi Tim imao sve što mu treba. Džina je radila vikendom dvaput mesečno, ali Majkl je povukao crtu kod praznika i nije joj dozvolio da radi i tada. I ovako ju je već jedva viđao. Ponekad je pomišljao da je tako isplanirala. Više nisu bili bračni par; bili su partneri, neprofitna korporacija koja radi za Timovu dobrobit. Nije više mogao ni da se seti kad su se poslednji put seksali.

„Sinoć je zvala Sintija“, kazala mu je Džina. Bila je to njihova razmažena komšinica. „Rasklimala joj se neka daska ili tako nešto.“

„Rasklimala se daska?“, ponovio je. „Gde je Fil?“

Džina je spustila dlanove na sto i podigla se. „U Bocvani. Ne znam gde je, dovraga, Majkle. Samo je pitala možeš li ti to da popraviš i ja sam rekla da možeš.“

„A jesi li pomislila da se najpre sa mnom konsultuješ oko toga?“

„Popravi ili nemoj da popraviš“, oštro mu je odgovorila, prosipajući ostatak kafe u sudoperu. „Moram da se obučem za posao.“

Gledao je za njom dok je prolazila kroz predsoblje. Svako jutro je bilo ovakvo: Tim je pravio nered, oni su čistili, a onda bi izbila svađa oko neke gluposti. A povrh svega uskoro će stići i Barbara, i Majkl je bio ubeđen da će njegova tašta naći nešto da se žali, bilo na svoja bolna leđa, na skromnu penziju ili na to da joj je dao retardiranog unuka. U poslednje vreme je na frižideru ostavljala magnetima pričvršćene članke o „sindromu Zalivskog rata“, kao ozbiljan nagoveštaj zaključka da je Majkl u Iraku uradio nešto strašno, nešto što je navuklo ovu kaznu na porodicu.

Majkl je otišao u spavaću sobu i brzo se obukao, preskočio tuširanje da ne bi morao u kupatilo, da ponovo izlazi na kraj s Džinom. Video je kako se Barbarina tojota zaustavlja na prilazu kući, pa je zgrabio čekić iz kutije sa alatom i iskrao se na zadnja vrata dok je ona ulazila na prednja.

Za vreme poslednje oluje s gradom, drvo im je razvalilo deo žičane ograde u dvorištu iza kuće, a nije bilo novca za popravku. Preskočio je preko žice u tom delu, pazeći da mu se pantalone ne zakače za izuvijani metal i da ne padne na lice, ponovo.

Pokucao je na zadnja vrata i pogledao kroz prozor dok je čekao da Sintija dođe. Ona nije žurila, tapkala je bosonoga kroz predsoblje, u kratkoj bebidol kućnoj haljini, koja je bila otvorena i otkrivala potkošulju na bretele i tange u donjem delu. Sve je bilo belo, gotovo providno. Majkl se zapitao gde li je Fil. Kad bi Džina otvorila Filu vrata ovako obučena, Majkl bi je ubio.

Sintija je polako otključavala, sagnuvši se u struku i otkrivajući načas grudi. Lice joj je prekrivala duga plava kosa.

Potkošulja je bila duboko izrezana pa joj je video i ružičaste bradavice.

Majkl je stegao čekić u ruci i osetio električno brujanje u glavi. Trebalo bi da se samo okrene na peti ovoga trenutka i neka sama popravlja svoju dasku. Jebiga, valjda će i Fil jednom doći kući pa neka on to uradi.

Sintija mu se blistavo osmehnula dok je otvarala vrata. „Zdravo, komšo.“

„Gde je Fil?“

„U Indijanapolisu“, odgovorila je i pokrila usta rukom da sakrije zevanje. „Prodaje elastične čarape masama da bi mene izdržavao u stilu na koji sam navikla.“

„Dobro.“ Pogledao je preko njenog ramena. Kuhinja je bila svinjac. U sudoperi su bili naslagani tanjiri sa skorelim ostacima hrane, svuda su ležale razbacane kutije od isporučenih pica, opušci su se prelivali iz pepeljara. Video je buđ na čaši s nečim što je izgledalo kao sok od narandže.

„Džina mi je rekla da ti se rasklimala neka daska.“

Sintija se nasmešila kao mačka. „Treba da se pričvrsti.“

Majkl je spustio čekić. „Zašto si nju zvala?“

„Komšije pomažu jedni drugima“, odgovorila je, kao da je tako jednostavno. „Rekao si Filu da ćeš pripaziti na mene dok je on odsutan.“

Fil nije mislio ovako.

Uхватила ga je za okovratnik košulje i uvukla u kuću. „Izgledaš mi tako napet.“

„Ne mogu ovo više da radim.“

„A šta radiš?“, upitala ga je privlačeći ga k sebi.

Pomislio je na Džinu, na to kako ga više i ne gleda, kako se oseća kad ga odgurne. „Jednostavno ne mogu.“

Pritisnula je ruku uz njegov šlic. „Izgleda mi kao da možeš.“

Majkl je zadržao dah, prešao pogledom po nagibu njenih malih grudi, sve do ukrućenih bradavica. Osetio je kako mu je vrh jezika izašao između usana, gotovo je osećao kako je to staviti usta na nju.

Otkopčala mu je šlic i zavukla ruku. „Sviđa ti se ovo?“, upitala je, vrteći palac ukrug.

„Isuse“, procedio je između zuba. „Da.“

DIKEJTER SITI OBZERVER
19. JUN 1985.

TRAŽI SE SVEDOK UBISTVA FINIJEVE

Policija je pozvala da se jave svedoci u slučaju ubistva Meri Alis Fini. Devojka je nađena ubijena prošle subote, u svojoj kući u Dikejteru. Na konferenciji za štampu šef policije Harold Voler otkrio je da je Meri Alis te večeri otišla s drugaricama do tržnog centra *Lenoks skver*, a onda bila na žurki u susjedstvu, u Dikejteru. Petnaestogodišnja devojka je poslednji put viđena kako odlazi za žurke s nepoznatim muškarcem.

Svako ko ju je video ili ima neku informaciju o tom neznancu treba da se javi policiji okruga Dekalb. Porodica je odbila sve intervjue, ali Pol Fini, pomoćnik okružnog javnog tužioca za okrug Dekalb i otac ubijene devojke, zamolio je u zvaničnoj izjavi da im se ne ugrožava privatnost. Izvori bliski istrazi kažu da je Sali Fini, devojčina majka, našla ubijenu kćer kad je otišla da je probudi da idu u crkvu.

TREĆE POGLAVLJE

Majkl se osećao kao govno. I *jeste* govno, jebiga. Prvi put sa Sintijom bilo je slučajno. Majkl je znao da je to slab izgovor, nije baš kao da se samo sapleteš i već sledećeg trenutka se nađeš u nečijoj vagini, ali zaista je o tome tako mislio. Jedne noći ga je Fil pozvao telefonom iz Kalifornije, lud od brige jer nije mogao da dobije Sintiju. Taj čovek je neprestano putovao, prodavao je ženske čarape i hulahopke velikim robnim kućama i verovatno usput i pio. Majkl nije za to imao dokaza, ali radio je u Porocima tri godine i poznavao je taj tip poslovnog čoveka, koji se prepušta lokalnim zadovoljstvima kad god je na putu. To što je neprekidno zvao Sintiju telefonom više je bilo zbog griže savesti, i bio je to Filov način da kontroliše nju kad već nije mogao da kontroliše sebe.

Džina je tad radila noćne smene, i već bi se povukla od Majkla kad god bi posegnuo za njom. Timov hendikep je postajao sve očigledniji, a ona je na to reagovala tako što se bacila na posao, radila po dve smene jer nije mogla podneti pomisao da se vrati kući, svom oštećenom sinu. Majkl je bio

bolestan od žalosti, iscrpljen od toga da svake noći plaćući tone u san, i jednostavno jebeno usamljen.

Sintija je bila dostupna, i više nego voljna da mu skrene pažnju sa svega toga. Nakon prvog puta rekao je sebi da se to više neće dogoditi, bar ne za godinu dana. Majkl je imao posao i Tima, i to je bilo sve na šta je mislio sve do jednog dana prošlog proleća, kad je Sintija pomenula Džini da joj je sudopera procurila.

„Idi, popravi joj to“, kazala je Džina Majklu. „Fila nikad nema. Nema nikog da se stara o njoj, jadnica.“

Nije bio zaljubljen u Sintiju, niti je bio toliko glup da pomišlja kako ona gaji takva osećanja prema njemu. U zreloj dobi od četrdeset godina, u životu je naučio da žena koja se baca na tebe svaki put kad te vidi nije zaljubljena, već nešto hoće. Možda je Sintija uživala u uzbuđenju da se kreše s Majklom u Filovom krevetu. Možda joj se sviđalo da gleda Džinu kroz kuhinjski prozor sa saznanjem da je uzela nešto što pripada drugoj ženi. Majkl nije mogao dozvoliti sebi da razmišlja o njenim motivima. Dovoljno je što je dobro poznao svoje sopstvene. Za onih petnaest-dvadeset minuta koliko je proveo u susednoj kući, mozak mu je bio prazan, nije mislio na plaćanje specijalista ni na kredit za kuću ni na poziv od kompanije za kreditne kartice da ga pitaju kad mogu očekivati neki novac. Majkl je mislio samo na Sintijinju savršena mala usta i na vlastito zadovoljstvo.

Ipak, ona će jednoga dana nešto hteti. Nije bio toliko glup da makar to ne zna.

„Hej, Majkle“, pozvao ga je Leo i zadobovao prstima po Majklovom stolu. „Vadi glavu iz dupeta.“

„Šta je?“ upitao ga je Majkl i zavalio se na naslon stolice. U stanici nije bilo nikog osim njih dvojice i Grira, koji se zaključao u svojoj kancelariji i spustio roletne.

Majkl je pokazao ka zatvorenim vratima. „Opet drka tamo?“ „Došao mu je neki krakati iz Istražnog biroa Džordžije.“ „Zašto?“, upitao je Majkl, mada je znao zašto. Prethodne noći, Grir je rekao da će u ovom slučaju zvati pomoć, a sledeća prečka na lestvici bio je Istražni biro Džordžije.

„Ne konsultuje se sa mnom“, rekao je Leo i seo na ivicu Majklovog stola, pritom mu srušivši naslagane papire. Uvek je to radio, ma koliko puta ga Majkl upozoravao.

„Je l' bilo problema sa ženom sinoć?“, upitao je Leo.

„Ne“, slagao je Majkl prelazeći pogledom po stanici. Prostorija je bila depresivna i mračna, zid sav u prozorima gledao je na Houm depo na drugoj strani ulice, s debelim slojem čađi na oknima, koji je blokirao jutarnje sunce. Gradska policija je bila zgrada od dvanaest spratova, u kojoj je nekad bila robna kuća *Sirs* i koja se nalazila na početku krivine *Pons de Leon rouda* i zauzimala ceo jedan blok. Građevinu je železnička pruga razdvajala od nekadašnje *Fordove* fabrike, koju su preuredili u skupe stanove. Napuštenu zgradu robne kuće pre nekoliko godina kupila je država, i u nju uselila poslovne prostorije raznih državnih službi. Bilo je najmanje trideset raznih odeljenja i preko pet stotina zaposlenih u službi grada. Majkl je tu radio već deset godina, ali osim prepune garaže, video je samo tri sprata koje je Policija Atlante koristila kao mrtvačnicu.

„Hej“, ponovio je Leo i ponovo pokucao o sto.

Majkl je odgurnuo stolicu od stola, da se udalji od Lea. Od pušenja jedne za drugom i guckanja iz boce koju je držao u svojoj kaseti u garderobi, Leu je dah smrdeo kao pseći predež.

„Sanjariš o nekoj pičkici?“

„Zaveži“, odbrusio mu je Majkl i pomislio kako je pogodio suviše blizu mete. Leo je uvek pogađao – ne zato što je bio dobar detektiv, već stoga što nije mogao da drži jezik za zubima.

„Mislio sam da kasnije odem do Kena da ga vidim.“ Leo je iz džepa sakoa izvadio mandarinu i počeo da guli koru. „Kako je on?“

„Dobro“, odgovorio mu je Majkl, premda zapravo nije razgovarao s Kenom već nedelju dana. Neko vreme su bili partneri, bliski kao braća, sve dok ga Ken jednog dana nije zgrabio za ruku i srušio se na zemlju. Upravo je bio pričao Majklu o tome kako je prethodne noći upoznao neku prekrasnu ženu, i u deliću sekunde Majkl je pomislio da je to nekakva šala. A onda je Ken počeo da se trza. Zinuo je i upišao se na licu mesta, na podu stanice. Ima pedeset tri godine, a šlogirao se kao starac. Sad više ne oseća celu desnu stranu tela, ruka i noga su mu beskorisne kao mokre novine. Usta mu se neprestano grče pa mu niz bradu curi pljuvačka kao da je beba.

Niko iz stanice nije želeo da ga vidi, da ga čuje kako se upinje da govori. Ken je bio podsetnik na ono što čeka većinu njih. Preterano pušenje, preterano piće, dva ili tri neuspela braka, da bi se sve završilo tako što provodiš samotne dane katatoničan, sa cevčicama u sebi, zaglavljen u nekom usranom državnom staračkom domu.

Grirova vrata su se otvorila i iz kancelarije je izašao neki visok i mršav čovek u odelu s prslukom. Nosio je kožnu aktovku, koja je u njegovoj velikoj šaci izgledala kao poštanska marka. Majkl je sad bilo jasno zašto ga je Leo nazvao krakati. Bio je visok, nekih metar i devedeset, devedeset dva, i mršav kao hrt. Pepeljastoplava kosa mu je bila podšišana sasvim kratko, s razdeljkom sa strane. I gornja usna mu je izgledala čudno, kao da ju je neko presekao napola i ponovo ukrivo spojio. Kao i obično, Leo ga je pogrešno predstavio. Tipu su falile samo dve guke s obe strane vrata pa da bude kao iz serije *Čudovišta*.

„Ormvude“, rekao je Grir i pozvao ga rukom da priđe. „Ovo je specijalni agent Vil Trent iz THK-a“, pojasnio je Grir.

Leo se pokazao simpatičan kao i uvek. „A koji kurac je THK?“

„Specijalni tim za hapšenje kriminalaca“, pojasnio je Grir.

Majkl je osetio kako se Leo upinje da ne kaže kako skraćena zapravo glasi STHK*. Teško da bi išta učutkalo njegovog kolegu detektiva, ali Trent je stajao blizu Lea, viši od njega preko trideset centimetara. Agent je imao ogromne šake, verovatno dovoljno velike da obuhvati Leu glavu i zdrobi mu lobanju kao kokosov orah.

Leo je kreten, ali nije glup.

„Pripadam specijalnom odredu Istražnog biroa Džordžije, osnovanom da bi pomagao lokalnoj policiji širom države u rešavanju nasilnih zločina. Moja uloga ovde je čisto save-todavna“, rekao je Trent.

Govorio je kao da čita iz udžbenika, pažljivo naglašavajući svaku reč. Kad se tome doda i trodelno odelo, mogao bi da prođe kao profesor s koledža.

„Majkl Ormvud.“ Majkl je popustio i pružio ruku. Trent ju je prihvatio, ne suviše čvrsto, ali ne ni mlitavo, kao da drži ribu. „Ovo je Leo Doneli“, rekao je Majkl jer je Leo bio zauzet ubacivanjem polovine mandarine u usta, a niz nadlanicu mu je curio sok.

„Detektive.“ Trent je samo klimnuo glavom Leu. Pogledao je na sat pa se obratio Majklu: „Rezultati autopsije neće biti spremni još ceo sat. Voleo bih da uporedimo beleške ako imate vremena.“

* Engl.: SCAT, *Special Criminal Apprehension Team* – Specijalni tim za hapšenje i privođenje kriminalaca. (Prim. prev.)

Majkl je pogledao u Grira i zapitao se šta se tačno promeni-
nilo u lancu ishrane za poslednja dva minuta. Imao je osećaj
da je degradiran na dno i to mu se nije svidelo.

Grir mu je okrenuo leđa i pošao, gegajući se, ka svojoj
kancelariji. „Obaveštavajte me redovno“, dobacio je preko
ramena, zatvarajući vrata.

Majkl je za trenutak zurio u Trenta. Agent uopšte nije
izgledao kao pandur. Uprkos visini, nije svojim prisustvom
ispunjavao sobu. Stajao je s rukom u džepu, povijenog levog
kolena, gotovo nehajno. Imao bi prilično široka ramena kad
bi se uspravio, ali nije izgledao kao da koristi prednost svoje
visine. Njegovoj pojavi nedostajao je izgled nekog ko radi
posao, onaj stav „ko te jebe“, koji ti obezbedi hapšenje sva-
kojakog ološa na ovome svetu.

Majkl je zurio u tog čoveka i pitao se šta bi se desilo kad
bi jednostavno rekao tom šupku da odjebe. Računao je da,
posle svađe s Džinom toga jutra i sudara sa Sintijom, može
i da ostavi nekog na miru toga dana. Mahnuo je rukom ka
vratima. „Sala za sastanke je tamo.“

Trent krenu u salu. Majkl je pošao za njim, piljeći u
njegova ramena i pitajući se kako je dospeo u Istražni biro
Džordžije. Državni agenti su obično zavisnici od adrenali-
na, telo im je tako napumpano testosteronom da im je čelo
neprestano sjajno od znoja.

„Koliko ste već u ovom poslu?“, upitao je Majkl.

„Dvanaest godina.“

Majkl je zaključio da je Trent bar deset godina mlađi od
njega, ali to mu nije reklo ono što je želeo da zna. „Bivši
vojniki?“, upitao je.

„Ne“, odgovorio je Trent otvarajući vrata sale za sastan-
ke. U ovoj prostoriji prozori su bili čisti, pa je na sunče-
voj svetlosti Majkl video i drugi ožiljak na Trentovom licu.

Izbledeo od ružičastog do gotovo belog, u izlomljenoj liniji spuštao se od uva niz vrat, uz vratnu venu, i gubio se ispod okovratnika košulje.

Neko ga je prilično duboko posekao.

„Zalivski rat“, kazao je Majkl položivši ruku na grudi, misleći da će možda podstaći tog čoveka da kaže nešto. „Sigurni ste da niste regrutovani?“

„Potpuno“, odvratio je Trent sedajući za sto. Otvorio je aktovku i izvadio svežanj fascikli jarkih boja. Iz profila, Majkl je video da mu je nos lomljen najmanje dva puta i zapitao se da nije bokser. Ipak je suviše mršav, telo mu je vitko, lice uglasto. Kakvu god da je prošlost imao taj tip, u njemu je bilo nečeg što je Majkla nerviralo.

Trent je prelistavao fascikle i ređao ih po nekom poretku, a onda je primetio da Majkl još stoji. „Detektive Ormvude, ja sam u vašem timu“, rekao je.

„Stvarno?“

„Ne želim nikakvu slavu“, nastavio je Trent, a Majkl je pomislio kako je slava, po njegovom iskustvu, sve što ti agenti žele. Bio ih je glas da dođu, odrade pola posla i preuzmu sve zasluge.

„Ne želim da ukradem slavu ni da budem na vestima kad uhvatimo lošeg momka. Želim samo da vam pomognem u vašem poslu, a onda da nastavim dalje“, kazao je.

„Šta vas navodi na pomisao da mi je potrebna pomoć?“

Trent je podigao pogled s fascikli, i nekoliko sekundi proučavao Majkla. Širom je otvorio fluorescentnoružičastu fasciklu i gurnuo je Majklu preko stola. „Džuli Kuper iz Take-ra“, rekao je, navodeći grad tridesetak kilometara udaljen od Atlante. „Stara petnaest godina. Silovana i prebijena – gotovo do smrti – pre četiri meseca.“

Majkl je klimnuo glavom pa prelistao fasciklu ne zadržavajući se na detaljima. Stigao je do fotografije žrtve i stao. Duga plava kosa, debeli ajlajner, previše ruža za devojkicu tih godina.

Trent je otvorio drugu fasciklu, ovoga puta neon-zelenu. „Ana Linder, četrnaest godina, iz Snelvila.“

Odmah severno od Takerera.

„Trećeg decembra prošle godine, Linderova je oteta dok je pešice išla kod tetke, čija je kuća malo dalje niz ulicu od njenog doma.“ Trent je dodao Majklu fasciklu. „Silovana, prebijena. Isti način delovanja.“

Majkl je prelistao i tu fasciklu, tražeći fotografiju. Linderova je imala tamnu kosu, modrice oko još tamnijih očiju. Podigao je devojkicu sliku i pobliže je osmotrio. Usta su joj bila gadno udarena, usna posečena, krv joj je curila niz bradu. Imala je nekakav sjaj na licu, presijavao se od blica kamere.

„Nađena je kako se krije u jarku u Stoun Martin parku, sledećeg dana.“

„Dobro“, odvratio je Majkl čekajući vezu između svega.

„Obe devojkice su izjavile da ih je napao muškarac sa crnom skijaškom maskom.“ Trent je otvorio narandžastu fasciklu, u kojoj je fotografija žrtve bila pričvršćena spajalicom za prvi list. „Don Simons iz Bjuforda.“

Majkl je dvaput dobro pogledao, pomislivši kako ta devojkica nema više od deset godina. „Mlađa je od ostalih“, rekao je, zgađen pomišlju da je neki bolesnik dodirivao to dete. Nije bila mnogo starija od Tima.

„Napadnuta je pre šest meseci“, rekao mu je Tim. „Izjavila je da je napadač nosio crnu skijašku masku.“

Majkl je odmahnuo glavom. Bjuford je udaljen sat vremena i devojkica je premlada. „Slučajnost.“